

บทที่ 1

"Young Goodman Brown"

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Nathaniel Hawthorne ผู้ประพันธ์เรื่อง "Young Goodman Brown"
2. เนื้อเรื่อง
  - 2.1 เนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
  - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
  - 3.1 เทคนิคของนักประพันธ์
    - ก. การใช้นิทานเปรียบเทียบ (allegory)
    - ข. การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)
  - 3.2 ตัวละคร (character)
  - 3.3 แก่นเรื่อง (theme)
  - 3.4 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. Nathaniel Hawthorne เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1804 - 1864
2. "Young Goodman Brown" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการชี้ถึงสิ่งต่อไปนี้
  - 2.1 การเดินสายกลางเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เพราะทำให้ผู้เดินสายกลางรู้จักใช้เหตุผล ไม่ตั้งอยู่บนความประมาท มองโลกกว้างขึ้น
  - 2.2 ผู้เดินสายกลางจะใช้เหตุผลในการตัดสินใจ หรือรู้ว่าควรจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่งด้วยวิธีอย่างไร เขาจะรู้ว่าการมองอะไรนั้นควรมีทั้งทางบวกและทางลบ ไม่ใช่คิดว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งดีเลิศหรือเลวมาก แต่การมองอย่างกลางๆ จะมองไปทั้งทางด้านดีและด้านไม่ดีในสิ่งเดียวกัน
  - 2.3 ผู้เดินสายกลางจะเตรียมพร้อมกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น เพื่อเขาจะได้ไม่ผิดหวังหรือผิดหวังจนเกินไป
  - 2.4 ผู้เดินสายกลางจะไม่หลงเชื่ออะไรที่ตนมองเห็นจนเกินไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักศึกษาศึกษาบทที่ 1 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติ Nathaniel Hawthorne ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "Young Goodman Brown" ได้
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความรู้

คนส่วนใหญ่ยังเป็นคนขี้บ่นขี้คร่ำ ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่มนุษย์อาจจะทำอะไรผิดพลาดได้ แต่ถ้าตนเองรู้ตัวว่า สิ่งที่กำลังทำไม่ดีนำมาเป็นบทเรียนเตือนสติตนเองว่า ต่อไปจะไม่ทำเช่นนั้นอีก ก็เป็นคุณค่าต่อชีวิตอย่างยิ่ง เมื่อเราเองยังสามารถทำผิดพลาดได้ คนอื่นก็เป็นเช่นเดียวกับเรา เราจึงควรมองคนที่เรารู้จักหรือผู้อื่นอย่างกว้างๆ อย่าตัดสินว่าคนที่เรารู้จักหรือคนอื่นเป็นคนไม่ดี เพียงจากการกระทำอะไรบางอย่างของเขาเพียงครั้งเดียว การเปิดใจกว้างในการมองคนจะทำให้เรามีความสุข ทำให้เราไม่ตั้งอยู่บนความประมาท ไม่ดีใจหรือเสียใจจนเกินไปถ้าหากเราได้สิ่งที่เราปรารถนาหรือไม่ปรารถนา

1. ประวัตินักประพันธ์ Nathaniel Hawthorne (แนทแทนีล ฮอทธอร์น) (1804-1864)

เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง เกิดที่เมือง Salem ในรัฐแมสซาชูเซต เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1804 ต้นตระกูลของเขาคือ William Hathorne (เขามาเติมฟ หันเองทีหลัง) ได้อพยพจากอังกฤษมากับ John Winthrop ในปี 1630 และมาตั้งรกรากที่แมสซาชูเซต ต่อมายุทธราชของ William ได้เป็นผู้พิพากษาผู้หนึ่งในจำนวน 3 คน (อีก 2 คนคือ Samuel Sewall และ William Stoughton) สิ่งให้ประชาชนลงโทษหญิง Quaker ผู้หนึ่งกลางสาธารณะในคดีเกี่ยวกับนมมดในศาลชาเล็มในปี 1692 และฮอทธอร์นได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ในเรื่อง "Young Goodman Brown" ของเขา ฮอทธอร์นเองมีจิตใจท้อทวนในเรื่องที่บรรพบุรุษของเขาได้ทำไว้ และสงสัยว่าคงจะสาเหตุจากเรื่องนี้ที่ทำให้ตระกูลของเขาเสื่อม อันอาจจะเนื่องจากความไม่เป็นธรรมหรือความโหดร้ายของผู้ตัดสินคดีก็ได้ และเป็นบาปที่คิดตราตระกูลของเขาไปตลอด บิดาของเขาตายเมื่อฮอทธอร์นอายุได้ 4 ขวบ ชีวิตในตอนต้นของเขาเติบโตในชาเล็ม และบริเวณทะเลสาบ Sebago ในรัฐเมน ชอบใช้ชีวิตกับการเล่นกีฬากลางแจ้ง ฮอทธอร์นได้รับการศึกษาจากวิทยาลัย Bowdoin ที่เมือง Brunswick ในแมสซาชูเซตในปี 1825 เขามีเพื่อนสนิทจากวิทยาลัยนี้ 3 คน

คือ Franklin Pierce ประธานาธิบดีคนที่ 14 ของสหรัฐฯ Horatio Bridge ผู้บัญชาการกองทัพเรือสหรัฐฯ และ Henry Wordsworth Longfellow กวีชื่อดังของสหรัฐฯ หลังจากจบการศึกษาแล้วฮอททอร์นเดินทางกลับบ้านเดิม และอุทิศตัวเองกับงานประพันธ์ทางด้านร้อยแก้ว เขาอ่านมากแล้วก็เขียนมากและก็ทำหลายสิ่งที่เขาเขียนเองก็มาก หลังจากได้เขียนนวนิยายเรื่อง Fanshawe ในปี 1828 แล้ว เขาก็หันกลับมาสนใจการเขียนเรื่องสั้นทำนองบันเทิง ซึ่งนำออกมาชุดแรกในปี 1837 ให้ชื่อว่า Twice Told Tales และชุดที่สองในปี 1842 อันนำชื่อเสียงมาสู่เขาอย่างมาก และได้รับการยกย่องจาก Edgar Allen Poe และในปีนี้อเองฮอททอร์นได้สมรสกับ Sophia Peabody มีบุตรธิดาด้วยกัน 3 คน

หลังจากจบการศึกษาแล้วและนอกจากใช้เวลากับงานประพันธ์แล้ว เขายังรับราชการในด้านศุลกากรในเมืองบอสตันและเป็นสมาชิกที่ซื่อสัตย์โดยตลอดของพรรค Democrats Party เมื่อพวก Whigs ภายใต้การนำของ Zachary Taylor เข้ามามีอำนาจ ซึ่งฮอททอร์นนำมาเป็นตัวละครของเขาชื่อ Judge Pycheon ในเรื่อง The House of Seven Gables เพราะเขาต้องการชี้ให้เห็นถึงระบบบริหารงานที่ไม่ยุติธรรม และเขียนเรื่อง The Scarlet Letter ในปี 1850 ซึ่งทำให้เขามีชื่อเสียงมาก

ฮอททอร์นมีความสนิทสนมกับเพื่อนนักเขียนที่มีชื่อหลายคน เช่น Ralph Waldo Emerson Henry David Thoreau นอกจากนี้เขายังสนิทสนมกับ Herman Melville ทั้งที่อายุมากกว่าเมลวิลล์ถึง 15 ปี และยังมีอิทธิพลต่องานเขียนของเมลวิลล์มาก จนทำให้เมลวิลล์เขียน Hawthorne and His Mosses เพื่อที่จะสรรเสริญผลงานของฮอททอร์น

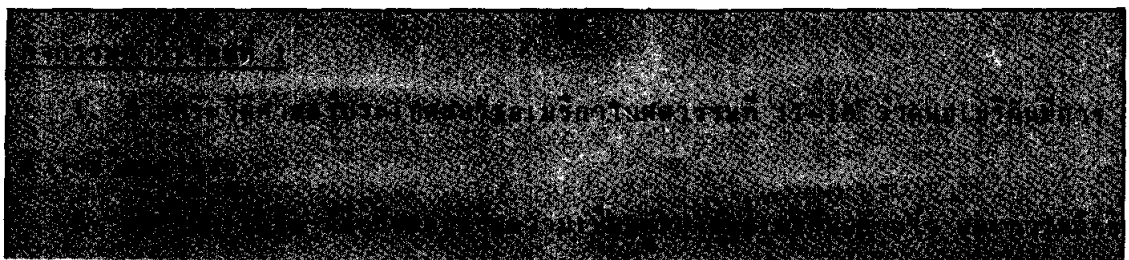
เมื่อ Franklin Pierce เพื่อนสนิทของเขาได้รับเสนอให้เข้ารับเลือกเป็นประธานาธิบดีของพรรคเดโมแครตส์ในปี 1852 ฮอททอร์นได้เขียนชีวประวัติของ Pierce เป็นการสนับสนุน ดังนั้นในปี 1853 เขาจึงได้รับรางวัลจาก Pierce ด้วยการแต่งตั้งให้เขาเป็นกงสุลประจำเมืองลิเวอร์พูลในประเทศอังกฤษ

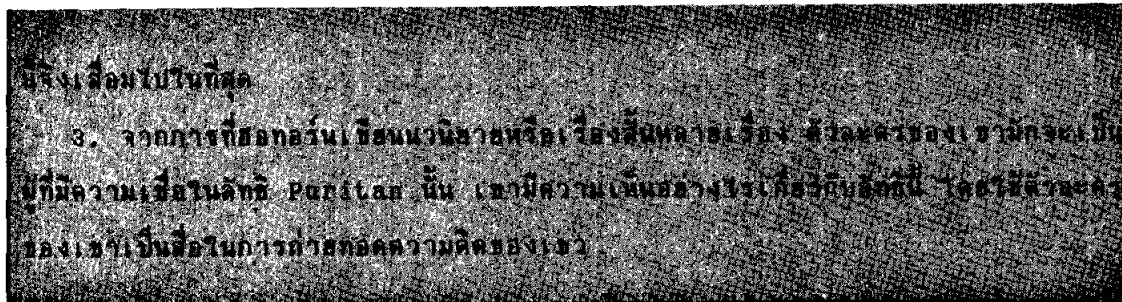
ฮอททอร์นพร้อมด้วยครอบครัวอยู่ที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่ปี 1853 - 1857 และตั้งแต่ปี 1858 - 1859 ที่ประเทศอิตาลี เขาใช้ยามว่างท่องเที่ยวศึกษาชีวิต วัฒนธรรมและศิลปะของยุโรปและได้เขียนบันทึกเป็นเล่มชื่อ English NoteBooks กับ Italian Notebooks ในปี 1860 เขาเดินทางกลับอังกฤษและได้เขียน The Marble Foun อันเป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายของเขาที่ชี้ถึงความสนใจการศึกษาอย่างลึกซึ้งในเรื่องความดีและบาป นอกจากนี้ยังเขียน Transformation อันเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักอังกฤษ และในปีนี้อเองเขาเดินทางกลับอเมริกาและได้ตั้งรกรากอยู่ที่ The Wayside ระหว่างที่อยู่โรม Una บุตรสาวของเขาได้ป่วยหนักเกือบสิ้นชีวิต และทำ

ให้เธอไม่สามารถคืนสู่ปกติได้อีก ซึ่งทำ ความกังวลใจและความห่วงใยให้แก่ฮอททอร์นมาก จนทำให้สุขภาพเขาเริ่มเลวลงไปด้วย แต่กระนั้นเขาก็ยังเขียนความเรียงลงพิมพ์ในหนังสือ Atlantic Monthly เป็นประจำ และภายหลังรวบรวมเป็นเล่มใช้ชื่อว่า Our Old Home นอกจากนี้ก็มี Septimus Felton และ Dr. Grimshaw's Secret แต่งงานเขียนระยะหลังนี้ขาดความประณีต และไม่ดีเหมือนงานเขียนในตอนต้น

ระหว่างปี 1862 ฮอททอร์นได้เขียนนวนิยายต้นและสนามรบต่างๆ ของรัฐเวอร์จิเนีย และได้เขียนบทความให้กับหนังสือ Atlantic Monthly เรื่องหนึ่งชื่อ "Chiefly About War Matters" อันเห็นได้ชัดว่าฮอททอร์นพูดถึงประธานาธิบดีลินคอล์น ในปี 1863 ฮอททอร์นได้เขียนบทความในชุด Our Old Home เฝ้าสนับสนุน Pierce ผู้มีความเห็นใจต่อประชาชนทางใต้ที่ต้องทำสงคราม บทความของเขาทำให้ประชาชนในเมืองบอสตันพากันต่อต้าน ฮอททอร์นนั่นเป็นผู้สนับสนุนทางฝ่ายเหนือ แต่เขายืนยันว่าบทความนั้นเหมาะสม และ Pierce ไม่ได้ได้รับความนิยมนจากประชาชนเท่าไร มันจำเป็นอย่างยิ่งในฐานะเพื่อนเก่าอย่างเขาที่ควรจะยืนอยู่ข้างประธานาธิบดี Pierce ฮอททอร์นตายอย่างสงบเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1864 ลองเฟลโลได้เขียนสวดไว้อาลัยในฐานะเพื่อนรักและนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่

ฮอททอร์นได้ชื่อว่าเป็นนักประพันธ์ผู้มีความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ (Symbolism) มากที่สุด เรื่องของฮอททอร์นมักจะมีฉากกึ่งอนิจจังให้เห็นถึงอิทธิพลของลัทธิ Puritan ที่มีต่อชีวิตความเป็นอยู่และความนึกคิดของคนในเมืองชาลเอ็ม การใช้สัญลักษณ์มักจะสอดแทรกไปกับเรื่องของเขา เช่นในเรื่อง The Scarlet Letter ที่ฮอททอร์นได้ใช้ตัวหนังสือ A ที่ปักด้วยไหมแดงและ Hester Prynne สวมใส่อยู่เพื่อแยกตัวเธอออกจากหญิงคนอื่นๆ ในเมือง เนื่องจากเธอถูกกล่าวหาว่ามีชู้อันผิดกฎจารีตประเพณีของสังคมในเวลานั้น ตัวหนังสือ A ที่สวมใส่นั้นอาจจะตีความหมายไปได้หลายๆ อย่าง เช่น อาจจะเป็นอักษรแรกของชื่อ Minister Arthur Dimmesdale ที่เป็นชู้กับเธอ หรืออาจจะหมายถึง Adultery ที่แปลว่าเป็นชู้ก็ได้ นอกจากนี้ฮอททอร์นมักจะแทรกความคิดในเชิงที่ให้ผู้อ่านคิดว่าลัทธิ Puritan ดิจริงหรือไม่ โดยให้ผู้อ่านดูจากคนที่อยู่ในสังคมเวลานั้นว่าเป็นคนประเภทไหน ความคิดทำนองแบบนี้ยังปรากฏอยู่ในงานเขียนของเขาอีกหลายเรื่อง ทางเรื่องสั้นได้แก่ "Ethan Brand" และ "Young Goodman Brown"

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง "Young Goodman Brown" 4ภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ
The Shape of Fiction - Leo Hamalian & Frederick R. Karl, U.S.A.
McGraw-Hill, Inc., 1967 หน้า 247-261

Young Goodman Brown came forth at sunset into the street at Salem village: but put his head back, after crossing the threshold', to exchange a parting kiss with his young wife. And Faith, as the wife was **aptly**^a named, **thrust*** her own pretty head into the street, letting the wind play with the pink ribbons of her cap while she called to Goodman Brown.

"Dearest heart," whispered she, softly and rather sadly, when her lips were close to his ear, "prithee put off your journey until sunrise and sleep in your own bed to-night. A lone woman is troubled with *such* dreams and such thoughts that *she's* **afear**^d of **herself** sometimes. Pray **tarry**^a with me this night, dear husband, of all nights in the year.'

"My love and my Faith," replied young Goodman Brown, "of all nights in the year, this one night must I tarry away from thee. My journey. as thou **callest** it, forth and back again, must needs be done

อธิบายศัพท์

1. threshold	: the entrance to a building =	ธรณีประตู
2. aptly	: well suited =	อย่างเหมาะสม
3. thrust	: push with force =	ผลัก ดัน
4. tarry	: stay =	รั้งรอ

'**twixt**¹ now and sunrise. What. my sweet, pretty wife, dost thou doubt me already, and we but three months married?"

"Then **God** bless you!" said Faith, with pink ribbons; and may find all well when you come back."

"**Amen!**" cried **Goodman** Brown. "Say the prayers, dear Faith, and go to bed at dusk, and no harm will come to thee."

So they parted: and the young man **persued** his way until, being about to turn the corner by the meeting-house, he looked back and saw the head of Faith still **peeping**² after him with a melancholy air, in spite of her pink ribbons.

"Poor little Faith!" thought he, for his heart **smote**³ him.

"What a wretch am I to leave her on such an errand! She talks of dreams, too. Me thought as she spoke there was trouble in her face, as if a dream had warned her what work is to be done tonight. But no, no; 't would kill her to think it. Well, she's blessed angel on earth; and after this one night I'll cling to her skirts and follow her to heaven."

With this **excellent resolve**⁴ for the future, Goodman Brown felt himself justified in making more haste on his present evil purpose. He had taken a **dreary**⁵ road. darkened by all the gloomiest trees of the forest, which barely stood aside to let the narrow path creep through, and closed immediately behind. It was all as lonely as could

1. twixt : betwixt (between) = ระหว่าง
2. **peeping** : coming into view: shoving or appearing gradually
or **partically** = ปรากฏให้เห็น
3. smote : past tense of verb "smite" = hit, punished = ตี ลงโทษ
4. resolve : fixed purpose or intention; firm, determination
= ความตั้งใจอย่างเด็ดเดี่ยว
5. dreary : dull, gloomy = มืดทึบ

be; and there is this peculiarity' in such a solitude, that the **travel-**
ler knows not who may be concealed by the innumerable trunks and the
thick boughs overhead; so that with lonely footsteps he may yet be
passing through an unseen multitude.

"There may be a devilish= Indian behind every tree," said Goodman
Brown to himself; and he glanced fearfully behind him as he added.
"What if the devil himself should be at my very elbow!"

His head being turned back, he passed a crook of the road, and,
looking forward again, beheld the figure of a man, in grave and **decent**³
attire⁴, seated at the foot of an old tree. He arose at Goodman Brown's
approach and walked onward side by side with him.

"You are late, Goodman Brown," said he. "The clock of the Old South
was striking as I came through Boston, and that is full fifteen minutes
agone."

"Faith kept me back a while," replied the young man, with a **tremor**⁵
in his voice, caused by the sudden appearance of his companion, though
not wholly unexpected.

It was now deep dusk in the forest. and deepest in that part of it
where these two were journeying. As nearly as could be **discerned**⁶, the
second traveller was about fifty years old, apparently in the same
rank of life as **Goodman** Brown. and bearing a considerable resemblance

1. peculiarity : the quality or condition of being peculiar

(peculiar means queer; odd; strange) = ความประหลาดใจ

2. devilish : of like. or characteristic of a devil or devils;

wicked; cruel = มีลักษณะหรือบุคลิกที่เป็นปีศาจ

3. decent : proper **and** fitting = เหมาะสม

4. attire : dress, clothes = เสื้อผ้า

5. tremor : trembling; shaking, or shivering = สั่น

6. discerned : perceived = มองเห็น

to him, though perhaps more in expression than features. Still they might have been taken for father and son. And yet, though the elder person was as simply **clad**¹ as the younger, and as simple in manner too, he had an indescribable air of one who knew the world and who would not have felt abashed at the governor's dinner table or in King William's court, were it possible that his affairs should call him thither. But the only thing about him that could be fixed upon as remarkable was his staff, which bore the likeness of a great black snake, so curiously wrought that it might almost be seen to twist and wriggle itself like a living serpent. This, of course, must have been an **ocular**² **deception**³, assisted by the uncertain light.

"Come, Goodman Brown," cried his fellow-traveller, "this is a dull **pace**⁴ for the beginning of a journey. Take my staff, if you are so soon weary. "

"Friend," said the other, exchanging his slow pace for a full stop, "having kept **covenant**⁵ by meeting thee here, it is my purpose now to return whence I came. I have **scruples**⁶ touching the matter thou wot'st of."

"Sayest thou so?" replied he of the serpent, smiling apart. "Let us walk on, nevertheless, reasoning as we go; and if I convince thee not thou shalt turn back. We are but a little way in the forest yet!"

"Too far! too far!" exclaimed the **goodman**, unconsciously resuming

1. clad : past tense and past participle of clothe; dressed
= แต่งตัว
2. ocular : proof appealing to the eyes = ประจักษ์แก่ตา
3. deception : being deceived; thing that deceives = การหลอกลวง
4. pace : a single step in walking or running = ก้าว
5. covenant : solemn agreement to do something = ข้อตกลง กติกา
6. scruple : an **uneasiness** of conscience that exists until something is done = ตะกิดตะขวงใจ

his walk. "My father never went into the woods on such an errand, nor his father before him. We have been a race of honest men and good Christians since the days of the martyrs; and shall I be the first of the name of Brown that ever took this path and kept"--

"Such company, thou **wouldst** say," observed the elder person, interpreting his pause. "Well said, **Good** man Brown! I have been as well acquainted with your family as with ever a one among the Puritans; and that's no trifle* to say. I helped your grandfather, the constable, when he lashed the Quaker woman so smartly through the streets of Salem; and it was I that brought your father a **pitch-pine**² knot, kindled" at my own heart, to set fire to an Indian village. in King Philip's war. They were my good friends, both, and many a pleasant walk have we had along this path, and returned merrily after midnight. I would be friends with you for their sake."

"If it be as thou **sayest**," replied Goodman Brown, "**I marvel**⁴ they never spoke of these matters; or, **verily**⁵, I marvel not., seeing that the least rumor of the sort would have driven them from New England. We are a people of prayer, and good works to boot, and abide no such wickedness."

"Wickedness or not," said the traveller with the twisted staff, "I have a very general acquaintance here in New England. The **deacons**⁶ of

1. trifle : a thing; fact; idea = เล็กๆ น้อยๆ

2. pitch-pine : any of several resinous pines from which pitch or turpentine is obtained = ต้นสนชนิดหนึ่ง

3. kindled : caused to catch fire = จุดไฟ

4. marvel : be greatly surprised = อึ้งงง สนเท่ห์

5. verily : truly; really = อย่างแท้จริง

6. deacons : church officials below a priest = พระในศาสนาคริสต์นิกาย
ซึ่งมีฐานะต่ำกว่าสวด

many a church have drunk the communication wine with me; the selectmen of divers towns make **me** their chairman; and a majority of the **Great** and Oeneral Court are firm supporters of **my** interest. The Oovernor and I, too-- But these are state secrets."

"Can this be so?" cried **Goodman** Brown, with a stare of amazement at his undisturbed companion. "How **beit**, I have nothing to do with the governor and council; they have their ovn ways, and **are** no rule for a simple husbandman like me. But, were I to go on with thee, how should I meet the eye of that good old man, our minister, at Salem village? Oh, his voice would make me tremble both Sabbath day and lecture day."

Thus far the elder traveller had listened with due gravity; but now burst into a fit of **irrepressible**' mirth, shaking himself so violently that his snake-like staff actually seemed to vriggle in sympathy.

"Ha! ha! ha!" shouted he again and again, then composing himself, "Well, go on, Goodman Brown. go on; but, prithee, don't kill me with laughing. "

"Well, then, to end the **matter** at once," said Goodman Brown, considerably **nettled**², "there is my vife. Faith. It would break her dear little heart, and I'd rather break my own."

"Nay, if that be the case." answered the other, "even go thy ways, Goodman Brovn. I would not for twenty old women like that one hobbling before us that Faith should come to any harm."

As he spoke he pointed his staff at a female figure on the path, in whom Goodman Brown recognized a **very** pious and **exemplary**= **dame**, who had taught him his catechism in youth, and was still his moral and **spi-**

1. irrepressible : that cannot be repressed or restrained = **ไม่สามารถระงับได้**

2. nettle : angry; annoyed = **โกรธ**

3. exemplary : example = **ตัวอย่าง**

ritual adviser. jointly with the minister and **Deacon Gookin**.

"A marvel, truly, that **Goody** Cloyse should be so far in the wilderness at nightfall," said he. "But with your leave, friend, I shall take a cut through the woods until we have left this Christian woman behind. Being a stranger to you, she might ask whom I was consorting' with and whither I was going."

"Be it so," said his fellow-traveller. "**Betake** you to the woods, and let me keep the path."

Accordingly the young man turned aside, but took care to watch his companion, who advanced softly along the road until he had come within a staff's length of the old dame. She, meanwhile, was making the best of her way, with singular speed for so aged a woman, and mumbling some indistinct words---a prayer, doubtless---as she went. The **traveller** put forth his staff and touched her withered neck with what seemed the serpent's tails.

"The devil!" screamed the pious old lady.

"The **Goody** Cloyse knows her old friend?" observed the **traveller**, confronting her and leaning on his writhing' stick.

"Ah, **forsooth**³, and it is your worship indeed?" cried the good dame. "Yes, truly is it, and in the very image of my old gossip, **Goodman Brown**, the grandfather of the silly fellow that now is. But---would your worship believe it?---my broomstick hath strangely disappeared, stolen, as I suspect, by that unhanged witch, **Goody Cory**, and that, too, when I was all anointed with the juice of smallage. and cinquefoil, and wolf's **bane**"---

"Mingled with fine wheat and the fat of a new-born babe," said the

1. consorting : being in harmony = เป็นอันเดียวกัน เป็นเพื่อน
2. writhing : twisting = บิดตัว
3. **forsooth** : truly; in truth; no doubt = อย่างแท้จริง

shape of old Goodman Brown.

"Ah'your worship knows the recipe, "cried the old lady cackling aloud. "So, as I was saying, being all ready for the meeting, and no horse to ride on, I made up my mind to foot it: for they tell me there is a nice young man to be taken into communion to-night. But now your good worship will lend me your arm, and we shall be there in a twinkling.'"

"There can hardly be," answered her friend. "I may not spare you my arm, Goody Cloyse; but here is my staff. if you will."

So saying, he threw it down at her feet, where, perhaps, it assumed life, being one of the rods which its owner had formerly lent to the Egyptian magi. Of this **fact, however, Goodman** Brown could not take **cognizance. He** had cast up his eyes in astonishment, and looking down again beheld neither Goody Cloyse nor the serpentine staff, but his **fellow-traveller alone, who** waited for him as calmly as if nothing had happened.

"That old woman taught me my **catechism**²," said the young man; and there was a world of meaning in this simple comment.

They continued to walk onward. while the elder traveller exhorted his companion to make good speed and persevere in the path, discoursing so aptly that his arguments seemed rather to spring up in the bosom of his auditor than to be suggested by himself. As they went, he plucked a branch of maple to serve for a walking stick, and began to strip it **of** the twigs and little boughs, which were wet with evening dew. The moment his fingers touched them they became strangely withered and dry up as with a week's sunshine. Thus the pair proceeded. at a good free pace, until suddenly, in a gloomy hollow of the road, Goodman Brown sat himself down on the stump of a tree and refused to go any farther.

1. twinkling : in an instant = **ชั่วพริบตา**

2. catechism : instruction about religion = **บทสอนเกี่ยวกับศาสนา**

"Friend," said he, stubbornly, "**my** mind is made up. Not another step will I budge on' this **earrand.What** if **a** wretched old woman do choose to go to the devil when I thought she going to heaven: is that any reason why I should quit my dear Faith and go after her?"

"You will think better of this by and by," said his **acquaintance, com-**posedly. "Sit here and rest yourself a while; and when you feel like moving again, there is my staff to help you along."

Without more words, he threw his companion the maple **stick, and** was as speedily out of sight as if he had vanished into the deepening gloom. The young man sat a few moments by the roadside, **applauding²** himself greatly, and thinking with how clear a conscience he should meet the minister in his morning walk, nor shrink from the eye of good old Deacon **Gookin**. And what calm sleep would be his that very night, which was to have been spent so **wickedly**, but so purely and sweetly now, in the arms of Faith! Amidst these pleasant and praiseworthy **meditations, Good-**man Brown heard the tramp of horses along the road, and deemed it advisable to conceal himself within the verge of the forest, conscious of the guilty purpose that had brought him thither, though now so happily turned from it.

On came the hoof tramps and the voices of the riders, two grave old voices, conversing soberly as they drew near. These mingled sound appeared to pass along the road, within a few yards of the young man's hiding-place; but, owing doubtless to the depth of the gloom at that particular spot, neither the travellers nor their steeds were visible. Though their figures brushed the small boughs by the wayside, it could not be seen that they intercepted, even for a **moment**, the faint gleam from the strip of bright sky athwart which they must have passed. **Good-**

1. budge on : move = ขยับเขยื้อน

2. applauding : clapping = ปราบมือ

man Brown alternately crouched and stood on tiptoe, pulling aside the branches and thrusting forth his head as far as he durst without discerning so much as a shadow. It vexed him the more, because he could have sworn, were such a thing possible, that he recognized the voices of the minister and Deacon Gookin, jogging along quietly, as they were wont to do, when bound to some ordination or ecclesiastical¹ council. While yet within hearing, one of the riders stopped to pluck a switch.

"Of the two, reverend sir," said the voice like the deacon's, "I had rather miss an ordination dinner than to-nights's meeting. They tell me that some of our community are to be here from Falmouth and beyond, and others from Connecticut and Rhode Island, besides several of the Indian powwows², who, after their fashion, know almost as much deviltry as the best of us. Moreover, there is a goodly young woman to be taken into communication."

"Mighty wel 1, Deacon Gookin! " replied the soleman old tones of the minister. "Spur up, or we shall be late. Nothing can be done, you know, until I get on the ground."

The hoofs clattered again; and the voices, talking so strangely in the empty air, passed on through the forest, where no church had ever been gathered or solitary Christian prayed. Whither, then could these holy men be journeying so deep into the heathen wilderness, being ready to sink down on the ground, faint and overburdened with the heavy sickness of his heart. He looked up to the sky, doubting whether there really was a heaven above him. Yet there was the blue arch, and the stars brightening in it.

"With heaven above and Faith below, I will yet stand firm against the devil! " cried Goodman Drown.

1. ecclesiastical : clerical = ของสงฆ์ เกี่ยวกับพระ

2. powwows : medicine men = หมอผี หมอเวทมนต์

While he still gazed upward into the deep arch of the firmament and had lifted his hands to pray, a cloud, though no wind was stirring, hurried across the zenith and hid the brightening stars. The blue star was still visible, except directly overhead, where this black mass of cloud was sweeping swiftly northward. Aloft in the air, as if from the depths of the cloud, came a confused and doubtful sound of voices. Once the listener fancied that he could distinguish the accents of townspeople of his own. men and women. both pious and ungodly, many of whom he had met at the communication table, and had seen others rioting at the tavern. The next moment, so distinct were the sounds, he doubted whether he had heard aught but the murmur of the old forest, whispering without a wind. Then came a stronger swell of those familiar tones, heard daily in the sunshine at Salem village, but never until now from a cloud of night. There was one voice, of a young woman, uttering lamentations, yet with an uncertain sorrow, and entreating for some favor, which, perhaps, it would grieve her to obtain; and all the unseen multitude, both saints and sinners, seemed to encourage her onward.

"Faith!" shouted Goodman Brown, in a voice of agony and desperation: and the echoes of the forest mocked him, crying, "Faith! Faith!" as if bewildered wretches were seeking her all through the wilderness.

The cry of grief, rage, and terror was yet piercing the night, when the unhappy husband held his breath for a response. There was a scream, drowned immediately in a louder murmur of voices, fading into far-off laughter, as the dark cloud swept away, leaving the clear and silent sky above Goodman Brown. But something fluttered lightly down through the air and caught on the branch of a tree. The young man seized it, and beheld a pink ribbon.

"My Faith is gone!" cried he after one stupefied' moment. "There is
1. stupefied : amazed = คลั่ง

no good on earth; and sin is but a name. Come, devil; for to thee is this world given."

"And, maddened with despair, so that he laughed loud and long, did Goodman Brown **grasp** his staff and set forth again, at such a rate that he seemed to fly along the forest path rather than to walk or run. The road grew wilder and drearier and more faintly traced and vanished at length, leaving him in the heart of dark wilderness, still rushing onward with the instinct that guides mortal man to evil. The whole forest was peopled with frightful sound---the creaking of trees, the howling of wild beast, and the **yell** of Indians; while sometimes the wind tolled like a distant church bell, and sometimes gave a broad roar around the traveller, as if all Nature were laughing him to scorn. But he was himself the chief of the scene and shrank not from its other horrors.

"Ha! ha! ha!" roared Goodman Brown when the wind laughed at him. "Let us hear which will laugh loudest. Think not to frighten me with your **e-deviltry**. Come witch, come wizard, come Indian powwow, come devil himself, and here comes Goodman Brown. You may as well fear him as he fear you."

In truth, all through the haunted forest there could be nothing more frightful than the figure of Goodman Brown. On he flew among the black pines, **brandishing** his staff with frenzied gestures, now giving vent to an inspiration of horrid **blasphemy**, and now shouting forth such laughter as set all the echoes of the forest laughing like demons around him. The **f iend**³ in his own shape is less hideous than when

1. brandishing : shaking or waving menacingly = แกว่ง
2. blasphemy : profane or mocking speech, writing, or action concerning god or anything regarded as sacred = ดูหมิ่นศาสนา
3. fiend : evil person or evil = ชั่วร้าย

he rages in the breast of man. Thus sped' the **demoniac**² on his course, until, quivering among the trees, he saw a red light before him, as when the felled trunks and branches of a clearing have been set on fire, and throw up their lurid blaze against the sky, at the hour of midnight. He paused, in a lull of the tempest that had driven him onward, and heard the swell of what seemed a hymn, rolling solemnly from a distance with the weight of many voices. He knew the tune; it was a familiar one in the choir of the village meeting-house. The verse died heavily away, and was lengthened by a chorus, not of human voices, but of all the sounds of the benighted wilderness pealing in awful harmony together. Goodman Brown cried out, and his cry was lost to his own ear by its unison with the cry of the desert.

In the interval of silence he stole forward until the light glared full upon his eyes. At one extremity of an open space, hemmed in by the dark wall of the forest, arose a rock, bearing some rude, natural resemblance either to an altar or a pulpit, and surrounded by four blazing pines, their tops aflame, their stems untouched, like candles at an evening meeting. The mass of foliage that had overgrown the summit of the rock was all on fire, blazing high into the night and fitfully illuminating the whole field. Each pendent twig and leafy festoon was in blaze. As the red light arose and fell, a numerous congregation alternately shone forth, then disappeared in shadow, and again grew, as it were, out of the darkness, peopling the heart of the solitary woods at once.

"A grave and dark-clad company," quoth Goodman Brown.

1. sped : alternative past tense and past participle of speed
= moved along = เคลื่อนไปอย่างเร็ว
2. demoniac : possessed or influenced by a demon = คนถูกผีเข้า คนที่อยู่
ในอำนาจของปีศาจ